

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

(26) – ஐந்தாம் பத்திரிகை ஐந்தாம் பத்திரிகை

பொய்யான கற்பனையிலும், மாயா ஜாலக் காட்சிகளிலும், மனம் குதிகலித்து, நம் மண்ணுக்கோ, அன்றாட வாழ்க்கைக்கோ, நம் அனுபவங்களுக்கோ உறவில்லாத, அர்த்தமற்ற குப்பைகளையே பார்த்துப் பழகிய காரணத்தால், இவையெல்லாத எதையும் ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுக்கிறது. இது வரையிலும் தமது சினிமா நம் வாழ்க்கையோடு ஒட்டி உறவாடி, நாம் அந்த வாழ்க்கையின் அவதியில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது பார்த்திராத, பார்க்கத் தவறிய உண்மைகளைச் சொன்னது? வகை அபிர்வமாக ஒன்றிரண்டு சொல்லலாம். வீட்டு என்று ஒரு படம். பிறகு? பிமணி எடுத்த ஒரு படம். தலைப்பு மறந்து விட்டது. கருவலேம் பிடுக்கலா? நினைவில்லை. கிட்டத் தட்ட இம்மாதிரித் தான் ஒரு பெயர்.

காலஐந்து மணிக்கு ஒரு வண்டி வரும். அதற்காக வலையைக் குப்ப போக, கிராமத்துச் சிறுமிகள் கையில் ஒரு சின்ன துக்கு, மதியம் சாப்பாடு கொண்டு போகும் துக்கோடு காத்திருப்பார்கள். கரிசல் காட்டுத் தீப்பெட்டி, பட்டாசுத் தொழிற்சாலைக்குச் செல்லக் காத்திருக்கும் சிறுமிகள். எங்களாலும் முடியும் என்று செய்து காட்டிய தமிழ் கலாஞர்கள். அதோடு நாங்கள் வாழ்வது இந்த மண்ணில், எங்கள் கவலைகள் இந்த மண்ணை, எங்களையே சுற்றியிருக்கும் மக்களைப் பற்றியது, நீங்கள் கவனிக்க, சிந்திக்க மறுக்கும் இந்த என்மக்களின் வாழ்க்கை இது என்று சொல்ல வாழும் தமிழர்கள் கலாஞர்கள் இவர்கள். தமிழர்கள் இவர்கள். இந்த மண்ணில் இருந்திருக்கிறார்கள். கொஞ்ச நாளாக குத்தம் தலை காட்டியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சிந்தனையும், கவலைகளும், வாழ்க்கையும் ஒரு புதிய பாதையை தமிழ் சினிமாவில் உருவாக்க முயன்றன.. இவர்கள் ஏதும் நிறுக்கோடி முதல் போட்டி, அதை முன்னிறுக்கோடியாகக் கிடைத்த சம்பாதிக்க நினைத்தவர்கள் இல்லை. தன்னையே, தன் சிந்தனைகளை வரத்தும் உலகை, தன் சக மனிதர்கள் காணத் தவறிய, சிந்திக்க மறுக்கும் உலகை அவர்களின் முன் நிறுத்த வேண்டும். அவர்கள் சிந்தனையை பார்வையை இங்கு இந்த வாழ்க்கை பற்றியும் நினைக்கத் துண்டித்த வேண்டும் என்று நினைத்து அதற்கு ஆகும் செலவில் இவையெல்லாம் கப்பட்டன.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

இந்த வாரம் ஹிட் டான் பட்ட தின் தரத்தை கண்க்கில் எடுத்து துகக் கொண்டு அதே மாதிரி தானும் செய்ய வேண்டும் என்ற மந்தை மனப்பான்மை தான் தமிழ் சினிமாவின் மொத்த உருவாகவும், கலாசாரமாகவும் இருந்து வந்துள்ளது.

சிலருக்கு இந்தக் கலாசாரத்தில் மாற்றம் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற நினைப்பு அடிக்கடி உறுத்திக்கொண்டிருப்பதை சமீப காலமாக நாம் பார்த்து வருகிறோம். வயில, சூப்பர்மணியபுரம், மாயாண்டித் தவேர் குடும்பம் (தலைப்பு சரிதானா?) இவை எதுவும் சம்பிரதாய, வற்றிப் படமோ, இல்லடைப்பாகுள் போய் அடையத்து கொண்ட படமோ எதானாலும் சந்தையில் வற்றியதைக் குறிப்பிடுவதை தான் ஆனாலும், பாதை மீறித்தான் பார்ப்போமே என்று துணிந்த தமிழ் படங்கள், சம்பிரதாய தமிழ்ப் படங்களின் வழியில் எடுக்கப் பட்டவை அல்ல. வித்தியாசமான கதை, வித்தியாசமான படமாகல், வித்தியாசமான பச்சை மொழி என்ற குறிக்கோள்கை கொண்ட தயாரிக்கப்பட்டவை. ஆனால், தமிழ் சினிமா சந்தையைப் பற்றியும் இவர்களுக்கு மிகுந்த பயம் உண்டு. சந்தையில் தோற்றுவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையும் உண்டு. கொள்ளையாகப் பணம் பண்ணவேண்டாம், ஆனால், போட்ட பணம் வந்து அதற்கு மேல் கொஞ்சம் வந்தாலும் சரி, ஆகையால், சாதாரணமாகச் சேர்க்கும் மசாலாச் சரக்குகளையும் சேர்த்துக் கொள்வோம் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வோடு மசாலாக்களையும் சேர்த்து சந்தைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டவை. இப்படித் தான் பாரதி ராஜாவும் செய்தார்

இவர்களிடம் ஒரு இரட்டை மன பதேளிப்பு இருந்தது. இவர்கள் எல்லாம் தமிழ்ப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் இன்னும் நடிகர் இயக்குனர் இதயாதிபரியவர்கள் காலம் காலமாக தொடர்ந்து வரும் சந்தை மனப்பான்மை, கொள்ளையடிக்கும் மனப்பான்மையின் காரணமாக இவர்களது படம் பற்றிய பார்வையே முற்றிலுமாக. பொதுப் புத்திக்குக் கூட ஏறாத மசாலாக்கள் காலம் செல்லச் செல்ல யாரும் களேவியே எழுப்பாது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மரபில் வந்தவர்கள் அத்தோடு இவர்களுக்கு கொஞ்சம் அவ்வப்போது சந்தைமும் வந்து தொல்லடைபுத்தியது. இந்த மசாலாக்களில் சிலவற்றை புத்திக்கு ஏற்ப செய்தால் என்ன?, சிலவற்றை விட்டுத் தொலைத்தால் தான் என்ன? வழக்கமான பிதற்றல்கை கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது குறைத்துப் பார்த்தால் என்ன? என்ற களேவிகள் அவர்களை உறுத்தின. ஆக இரண்டு உலகங்களில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். மனம் ஓரே சமயத்தில் கனவும் காணவும் நனவில் வாழவும் ஆசைப்பட்டது. அதாவது கண்களையே மீட்க கனவும் காணவேண்டும்... அதே சமயம் கண்கள் விழித்து நாங்கள் புதுமை செய்பவர்கள், கலைஞர்கள் என்ற பெயரும் சம்பாதிக்க ஆசை. கற்புக் கரசி என்ற பெயரும் வேண்டும். அத்தோடு முடிந்த அளவோ அல்லது வேண்டிய அளவோ ஜாலியாகவும் வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்ற தத்தளிப்பு.

பாரதிராஜா சிவாஜி கணேசனை, நடிகர் திலகத்தை, "உங்க உலகப் புகழ் பெற்ற நடிகைக் கொஞ்சம் மறந்து விட்டு சாதாரணமா இருங்களேன்," என்றும் சொல்வார். அதே சமயம் வள்ளை ஆடையுடைய பிச்சு சரம் சட்டி, நளினமாக ஆடிக் கொண்டே தேவதைகள் போல ஆகாயத்தில் கன்னிக்கைகளையும் மிதந்து வரச் சொல்வார். என்ன செய்ய? டான்ஸ்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 April•, 2012 22:52•

(27) - ஐந்தெழுத்து எழுத்து

இது நான் எழுதுவது 27-வது அத்தியாயம். நான் கொஞ்சம் எளிதாகவே, எந்த ஒரு விஷயத்தையும் முன்னர் சொல்லியிருந்தாலும், இப்போதைய சந்தர்ப்பத்தில் அதைத் திரும்ப நினைவுக்குக் கொண்டு வர திரும்பச் சொல்ல வேண்டியிருந்தால் இரண்டாம் முறை மீண்டும் முறையும் சொல்லி விடுகிறேன். கடந்த 26 அத்தியாயங்களையும் ஒரு முறை இதைத் தொடர்ந்து வாசித்து வருபவர்கள் பல விஷயங்களையே நான் ஒன்றுக்கு மறைபட்ட முறை சொல்லி வந்துள்ளதைப் பார்த்திருக்கலாம். இதை ஏன் மறுபடியும் மறுபடியும் திரும்பச் சொல்கிறான் இந்த மனுவன் என்று கட்ட பலர் நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று கேட்பதற்காக, அது பற்றி சிந்திப்பதற்காக அல்ல, தாம் அனுபவித்துவரும் சந்தோஷத்தைக் கெடும்பதற்காகவும், தாம் போற்றி புகழ்ந்து வரும் படங்களையும், நகஷத் திரங்களையும் அவமானப் படுத்துவதற்காகவே எழுதுவதாக சிலருக்குக் கோபம் எழுகிறது. இது போல நிறைய இங்கு பார்க்கிறேன். உதாரணத்திற்கு ஒன்று. நான் கடந்த அத்தியாயத்தில் எழுதியிருந்தேன்.

"யாரும் பணத்தைக் கொட்டி நாசமாக் குவதற்காக இங்கு வரவில்லை. ஒரு படம் எடுத்து பணம் பண்ண வேண்டும் தான். நிறையவே வேண்டும். அந்தப் பணம் திரும்ப எடுக்கப் படவேண்டும் தான். ஆனால் பணம் கொள்ளை கொள்ளையாக சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே சிந்தனையோடு அதற்கான காரியங்கள் அத்தனையையும் சந்தை நிலவரத்தை, இந்த வாரம் ஹிட் டான் படத்தின் தரத்தை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு அதே மாதிரி தானும் செய்ய வேண்டும் என்ற மந்தை மனப்பான்மைதான் தமிழ் சினிமாவின் மொத்த உருவாகவும், கலாச்சாரமாகவும் இருந்து வந்துள்ளது.

இதற்கு உடனே எதிர்வினை எழுதுபவர் சொல்கிறார்: ஐயா திரைப்படம் எடுக்க வருவது அனைவரும் சம்பாதிக்க தான். பிறகென்ன இங்கே வந்து சேவையா செய்வது? சும்மா இரண்டாயிரம் குடும்பங்கள் ஒரு திரைப்படத்தை நம்பி இருக்கிறது. அவர்கள் அனைவரும் சாப்பிட நிச்சயம் வணிக சினிமா தவேபைப்படுகிறது. (பிரகாஷ் on Thursday, 22.09.11 @ 21:01pm)

நீ என்னவேண்டுமானாலும் எவ்வளவு காரணங்களோடும் எவ்வளவு தடவை வேண்டுமானாலும் எழுதிக் கொண்டு போ. அதை நான் கேட்டுக்கொள்ளத் தயாரில்லை. நீ எதுவும் எழுதாதது போலவே பாவனை செய்துகொண்டு நான் பழைய

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

நிலையிலேயே தான் உழன்று கொண்டிருப்பதே என்கிற மனோபாவம். இது. இதனோடு எதுவும் செய்ய முடியாது. ஃநான் யாருடைய சந்தோஷத்தையோ கடைப்பிடித்த மனோபாவங்களையோ மாற்றியதே திருவது என்ற சபதம் எடுத்துக்கொண்டு இங்கு பிரசாரம் செய்ய வரவில்லை. இங்கு சமீகத்தில், கலகங்களில் தொடர்ந்து நடப்பதும், சமீகத்தின் உணர்வுகளும், ரசனையும் ஆபாசப்படுத்தப்படுவதும் சகிக்காமல் எழுதுகிறேன். அவரவருக்கு எது சந்தோஷம் தருகிறதோ அதில் அவர்கள் ஆழ்ந்திருப்பது எனக்கு வருத்தம் தருவதானாலும் அவர்கள் சந்தோஷங்களைக் நான் கட்டுக்கவரவில்லை. அவர்கள் இவற்றையெல்லாம் ஏற்க பழக்கப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறார்கள். அப்படி பழக்கப்படுத்துகிறவர்கள், சமீகத்தை நாசப்படுத்துவதும்ல்லாமல் சூயலாபக் கொள்ளையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்ல எனக்கு உரிமையும் சூதந்திரமும் உண்டு. கடைப்பதும் அல்லது உதறித் தள்ளி நகர்த்து செல்வதும் அவரவருக்குள்ளே சூதந்திரமும் உரிமையுமாகும் ஆனால் ஒன்று. நான் எழுதுவதெனீங்கள் விரும்பவில்லை. ஆதலால் எனக்குத் துக்கத்தை எதிர்கொள்ளாமல், உங்களக்கு பழக்கப்படுத்தியதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறீர்கள் என்பது பதிப்பவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஓர்வார் சொன்னார்: நீங்கள் சொல்கிறபடி வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும், வாழ்க்கையைப் பிரசினைகள் தான் சினிமாவில் கையாளப்படவேண்டும், வாழ்க்கையை மீறிய கனவாலகத்தையே சிருஷ்டிக்கக் கூடாது என்று சொல்வீர்களானால், அதற்கு சினிமா எதற்கு? அடுத்த வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்று எட்டித் தான் பார்க்கவேண்டும், அது தான் சினிமாவா என்று கேட்டார். ஓர்வார். இப்போது தடீப் பார்த்து அவர் யார் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அவரும் சினிமாத் துறையைச் சம்பந்தமில்லாத, அது பற்றி எதுவும் தெரியாத, கலக உணர்வு இல்லாத கொள்ளை லாபமே குறியாகக் கொண்டவர்களால் பழக்கப்படுத்தப்பட்டவர் இவர். இவர் மாத் திரமல்ல. தமிழ் சினிமா ரசிகர்கள் எல்லோருமே தான். ஏதோ லம்பாடி இனக்குழு நடனமாட மச்சுப்பிச்சுவதைத் தடீ ஓர்வார் போய் அங்கு ஐஸ்வர்யா ராயையும், ரஜனிகாந்தையும் இன்னும் நாற்பது பரேரோடு ஆடச் சொன்ன தமிழ் வாழ்க்கையைப் பிரசினை என்ன? அது என்ன தமிழ் ரசனை? என்ன தமிழ் மக்கள் பற்று? என்று நாம் கேட்பதில்லை. இப்படியெல்லாம் கேட்காமல் சன்னையின் கொளத்தும் வயிலில் அன்று சம்பாதித்த ரூபாய் 100-ஓ 150-ஐயோ டிக்கட் கிளண்டருக்கு முன்னால் மணிக் கணக்கில் வரிசையில் நிற்க வதைத் திருப்பது பழக்கப்படுத்தப்பட்டதால் தான். ஏழை என்று 20 கிலோ அரிசி அன்று கொடுக்கப்பட்டாவிட்டால் கோபம் வருகிறது. ஆனால் இங்கு 150 ரூபாய் கொடுத்து வயிலில் வறுபட்டாலும் சந்தோஷம் தான்.

எப்படியெல்லாம் நம் வாழ்க்கை ஆபாசப்படுத்தப்பட்டு விட்டது!, எப்படியெல்லாம் நம் உணர்வுகளும், மனங்களும் சலவையெய்யப்பட்டு விட்டன!. ஆச்சரியம் தான். பரிதாபம் தான். எல்லாவற்றையும் விட என்னைப் பொறுத்த மட்டில் அது ஒரு சோகம். பாரிய சோகம் அடுத்த வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்பது தான் சினிமாவா என்று கேட்டவர், கொஞ்சம் யோசித்திருந்தால், பின்னோகிப் பார்த்திருந்தால், வீட்டுக்குள் நடப்பதையும் தான் தமிழ் சினிமா காட்டுவதாக பாவனை செய்துள்ளது. காட்சிகள் வீட்டுக்குள் நடப்பதாகத் தான் தயாரித்தவர்களும் சொன்னார்கள். நாமும் அப்படி எண்ணித் தான் பார்த்தோம். ஆனால் இவையார் வீட்டிலும் நடப்பதல்ல.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•; ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

ஸ்டுடியோவில் வீடாக சடெ அமதை து அதில் சிலரை நிறுத்தி வைத்து வசனம் பச்சை செய்த காட்சிகள் தான் அவை. சாதாரணமாக வீட்டில் வாழும் வாழ்க்கையை, மனிதர்களை, அவர்கள் ஜீவனத்தைக் கட்டிச் சொல்லமுடியாத, நேர்மையாகக் காட்சிப் படுத்த முடியாதவர்கள் நாம். இந்தப் பொய்மையை நாமும் இத்தனை வருஷ காலமாக பார்த்து, ரசித்து, புகழ்ந்து, அதை ஒரு மரபாக வறோடு பிடிக்காதது வருகிறோம். எந்த சினிமாவில், எந்த வீட்டில் நமக்குக் காட்டப்பட்ட மனிதர்களும், வீடும், அவர்களிடையேயான பச்சையும் நம் வாழ்க்கையின் நம்பகத்தன்மையைப் பெற்றிருந்தது? இல்லாத வாழ்க்கையை, இல்லாத மனிதர்கள், இல்லாத தோரணையில் இல்லாத பச்சை, மிக அபத்தமான நாடகமாக, தமிழ் நாடகத்துக்கே உரிய அபத்தத்துடன் நாம் சினிமாவில் பார்த்து வருகிறோம். அன்றாட வாழ்க்கையை, நாம் தினம் எதிர்கொள்ளும் மனிதர்களைச் சினிமாவில் காட்டியதாகப் பெயர் பெற்ற இயக்குனர் சிகரத்தை, ஒருவர் “என்னிக்கு ஐயா நீங்க நாடகத்தை நிறுத்தி சினிமா எடுக்கப் போறீங்க? என்று கேட்டு விட்டார். உடனே பாய்ந்தது ஒரு படைபுத்திரிகை அலுவலகத்துக்கு.

சமீபத்து உதாரணத்தைச் சொல்கிறேன். வெற்றிமாறனின் படம். ஆட்களம். ஊரெல்லாம் இரவு பரிவாயும் சூற்றி விட்டு வீட்டுக்கு வருகிறான். அந்தக் காட்சி அமைப்பை நனைவு கொள்ளலாம். ஒரு சின்ன சந்து போல இருக்கும் நுழைவு. உள்ளே போகும் மகனாகக் கபிந்து கொள்கிறான் தாய். அந்தக் காட்சியும், பச்சையும், தாயும் மகனும் அவர்கள் வீட்டினுள் நடப்பும் நிஜ வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு தான். குடிசை தான். முன்னினையில் கலையிடைமதித்துக்கட்டி குந்தி உட்கார்ந்திருப்பவன் டீயை ஒரு வாய் குடித்துத் துப்புகிறான். பின் உட்புறம் பார்த்து அம்மாவைக் வகைகிறான். அம்மாதிரி அபனைத் திட்டுகிறான் அந்த காட்சியில் அவனது பொறுப்பில்லாத தத்தாரித் தன்மும், அம்மாவின் கஷ்டங்கள் விட்டுக் கஷ்டங்கள் அறியாது அம்மாவைக் கண்டபடி திட்டுவதும் நம் தமிழ் நாட்டு வாழ்க்கைக் காட்சிகள். எல்லாமே உண்மை. எதுவும் ஜோடிக் படவில்லை. இந்த மாதிரியான ஒரு காட்சியை நான் தமிழ் சினிமாவில் காண இத்தனை வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

வெற்றி மாறனின் படம் பரமும் பாலும் ஒரு நல்ல முயற்சி என்று தான் சொல்ல

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

வணே டும் . தமிழ் சினிமா ரசிகனுக்கு சண்டைகை காட்சிகள் இல்லாவிட்டால் ரசிக காதல் . அது சவேல் சண்டைகை காட்சிகளால் அந்த ஆசையும் நிறைவேற்றப் படுகிறது . அதை நாமும் ஏற்றக் கொள்ளலாம் . கதையே சவேல் சண்டையைத் தான் மையமாகக் கொண்டுவருகிறது . எந்த காரணம், ஜீ ப்பை பறக்கவிடலாம் என்று அலையவில்லை . யாருடைய பச்சும் இயல்பான ஒன்றே . அதை இயல்பாகவே பச்சுகிறார்கள் . தமிழ் சினிமாவில் எல்லா டயலாகும் இரண்டு இரண்டு அல்லது மூன்று வார்த்தைகளாக வட்டி வட்டியே பச்சுவார்கள் . இவர்களுக்கு இந்த வியாதி எங்கேயிருந்து வந்தது என்று நமக்குத் திகைப்பாக இருக்கும் . நாடகத்தில் பக்கத்தில் மறைந்திருந்து பராமப்டர் இரண்டு இரண்டு வார்த்தைகளாகத் தான் நம் மராஜ பார்ட்டுக்கு வசனம் சொல்வார் . ஒரு மூழ் வாக கியத்தையும் சொல்லி அவர் பச்சிவிட முடியாது . அந்தக் கண்ணாவி தான் இன்று 70 வருடங்களாகியும் தமிழ் சினிமாவை விட்டு நீங்க மறுக்கிறது . தனுஷையாரும் சினிமா கதாநாயகன் என்று சொல்ல மாட்டார்கள் . ரிக்ஷாக் காரணானாலும் எம்.ஜி.ஆருக்கு பாண்டும் ஷர்ட்டும் பளபளக்கும் பட்டில் தான் வணே டும் . இல்லையெனில் ரசிகர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள் . இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்று . நம் எல்லா சினிமா கதாநாயகர்களும் கதாநாயகிகளும் தம் மனை தாமாகத் தான் சினிமாவில் காட்சிக் கொள்வார்கள் . உலக நாயகன் கமல் சாரையும் சப்பர் ஸ்டார் ரஜினி சாரையும் சேர்த்து . ஆனால் தனுஷையும் ஒரு சில நிமிடங்களாகாவது குத்தாட்டம் போட வதைத்துவிட்டுத் தான் தீர்வது என்று இருந்திருக்கிறார்கள் .

காதல் இல்லாது ஒரு தமிழ் சினிமா படம் சாத்தியமா என்ன? இது தமிழ் சினிமாவைக் குறித்து மட்டுமல்ல இந்தியா பராவும் இதே கதை தான் , அதாவது வியாபாரத்தையே வதைத்து எடுக்கப் படும் படங்களில் . சவேல் சண்டையை மையமாகக் கொண்டுவருவது எடுக்கப் பட்ட கதையே ஆனாலும் , அதில் இருக்கும் வாலிபன் ஒருவனுக்கு அங்கு இருக்கும் பெண்மலே ஆசை வராதா என்ன? வரும் தான் . அந்த வாழ்க்கைப் பகுதியை விட்டு விடலாம் என்றாலும் அது சேர்க்கப் பட்டாலும் பெரிய தவறு இல்லாதது தான் . ஆனால் அது வளைய வளையே இரண்டு இரண்டு ஒரு சட்டகை காரியாகத் தான் இருக்கவணே டும் அவளும் கொண்டுத் அழகியாக இருக்க வணே டும் என்று தீர்மானித்தது சந்தையில் விலை போக வணே டும் என்ற நினைப்புத் தான் நிச்சயமாக . அதுக்கு ஒரு டாப்ஸியோ , பாப்ஸியோ (இந்தப் பெயர்கள் எனக்கு சரிவர நினைவில்லை) அவளை வடக்கேயிருந்து தான் இறக்கு மதி செய்வணே டும் என்பது தமிழ் சினிமாவின் இன்றைய காலகட்ட சந்தை விதித்துள்ள விதி . இந்த விதி எப்படியோ உள்ளே நுழந்து விட்டது . அதுவும் வடவர் ஆதிக் கத்தை மூன்று தலையெறையாக எதிர்த்து வந்த இயக்கம் அரசில் மாத் திரம் இல்லா , சமீபத்தின் குணமாகவே ஆக்கிவிட்ட இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் சினிமா கதாநாயகிகள் எல்லாம் வடக்கத்திக் குட்டிகளாகவே இருக்கவணே டும் என்ற நியதி திராவிட கழகங்கள் ஆட்சி தொடர்ந்து 50 வருட காலம் ஆகிவிட்டபிறகு வந்து ஆட்சி செய்வது , அதுவும் அவ்வியக்கத்தின் 86 வயது மீதத் தலையெற இறக்கு எதிராக முணுமுணுத்ததாகக் கட்ட தகவல் இல்லாது போனது ஒரு விசித்திரம் தான் . நான் காணும் தலையைக் காட்சி விழா பதிவுகளை நம்புவதென்றால் அவருக்கு இதில் ஆட்சேபம் என்ன , அவரை இந்த மாற்றம் மகிழ்விக்கிறது என்று கட்டத் தோன்றுகிறது .

சரி சட்டகை காரியின் மலே காதல் ஏற்படக்கூடாதா? அப்படி ஒன்றும் விதி இல்லா .

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Friday•, 13 •April•, 2012 22:20• - •Last Updated•: ••Friday•, 13 •April•, 2012 22:52•

ஆனால் அவள் சினிமா கதாநாயகி மாதிரி தான் இருக்க வேண்டுமா? கொஞ்சம் நம்பும் படியான தோற்றம் இருக்கக் கூடாதா? தனுஷை நம்பி படம் எடுக்கவில்லையா? தனுஷ் மாதிரி ஒருவர் நம் தமிழ் சினிமாவில் நுழைந்துள்ளதும், அவருக்கு தன்னையே பற்றிய கதாநாயக பிரமுகைகள் ஏதும் இல்லையென்பதும் அறிய மிகவும் சந்தோஷமாகத் தான் இருக்கிறது. அவரை நம்பி படம் ஓடவில்லையா? தன்மேற்கு பரவக் காற்று படத்தில் (இதையே பற்றி அடுத்து எழுதுகிறேன்) இரண்டு பண்கள் வருகிறார்கள். இளம் பண்கள் தான். ஓரத்திமலே காதல். இன்னொருத்தி அவன் தாய் நிச்சயித்துள்ள பண். இருவரும் கிராமத்தில் நாம் காணும் சாதாரணப் பண்கள் என நம்மை நம்ப வகைக்கவில்லையா? அவர்கள் அனுஷ்ய காவையும் ஷர்யோவையும் தடீப் போகவில்லையே?

இப்படி இன்னும் சில சொல்லலாம் தான். தனுஷின் குரவாக நாம் காணும் ஈழத்துக் கவிஞர் ஜயேபாலன் மிகச் சிறப்பாகத் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைச் செய்திருக்கிறார். மிக நன்றாக என்று சொல்லவேண்டும்தான். ஆனால் கட்சியில் இத்தனை வன்மமும், குரூர சதி மனமும் இருக்குமா என்பது சந்தேகம் தான். தவேயுமில்லை. இப்படித் தான் அதிகம் நாடகத் தன்மையேற்றி விடுகிறார்கள், ரசிகர்களைத் திருப்திப் படுத்த. தனுஷும் டாப்ஸியும் இரவில் பசேரி நடந்து வரும் காட்சியிலும் இரவில் மதைத்தனத்தில் கட்டத்தகை காணும் காட்சியிலும் ஒளி அமைப்பு நாடகத் தன்மை கொண்டது.

இருப்பினும் நான் அதிகம் வரவேற்கும் மாற்றங்களியும், சந்தைக்குத் தயாராக மிகக் குறைவான சமரசங்களையும் கொண்ட படம் ஆட்களம். இதன் சன் பிக்சர்ஸ் வளையிட்டது ஏதோ தவறிப் போய் நடந்து விட்ட காரியம். மங்காத தாவும், சிங்கமும் காணும் இடத்தில் ஆட்களம் இருப்பது விசித்திர நிகழ்வு தான். இதற்குத் தேசிய விருது கிடைத்திருப்பது இப்படத்தின் பொறுப்பாளர்களை உற்சாகப் படுத்தும் என்று நினைத்தேன். ஆனால், வறைய மாறன் உத்தேசித்திருக்கும் அடுத்த படம் அந்த நம்பிக்கையை எனக்குத் தரவில்லை.. சில சமயம் பரிட்சையில் நமக்கே தெரியாமல் சரியான பதிலை எழுதி விடுவதில்லையா? .

vswaminathan.venkat@gmail.com